

Söndagen före Domssöndagen

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 24:35–44.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Från altaret har vi hört Jesus undervisa oss genom liknelsen om de fem visa och de fem fåvitska jungfrurna. Summan av hans undervisning finner vi i denna söndags rubrik och predikoämne: "Vaksamhet", i slutorden i evangeliet: "Vaken fördenskull; ty I veten icke dagen, ej heller stunden". Denna anbefallda, avfordrade men också skänkta och ständigt ingjutna vaksamhet skall i dag ta till sig textens enkla grundfaktum, att det finns något, som kallas den dubbla utgången, att till sist några jungfrur framstår som visa, andra som fåvitska, att – med predikotextens ord – "en skall bliva upptagen, en skall lämnas kvar". Detta är allt riktat till den enskilda människan, vars salighet eller osalighet här med gudomligt allvar beskrivs. Det finns här inget som helst spår av den nya teologiens huvudtes, hårt driven av de falska profeterna, att den yttersta dagen är en skapelsens och civilisationsprocessens kulmen, att vi här skulle stå inför samhällets, kollektivets, mänsklighetens kröning, slutsteget i en allomfattande utveckling. Det, som avvisande och nedlåtande kallas "den tradition vi vuxit upp i", kristenhetens i alla tider bestående utläggning av dagens evangelium som riktat till individen, svarar mot Jesu klart uttalade avsikt med sina ord. Vi förkunnar i dag inget blott nedärvt, inget förlegat, utan något i högsta grad aktuellt. Vi talar om möjligheten att gå förlorad, att befinnas sakna olja, den frälsande nåden, att en gång förgäves ropa: "Herre, herre, låt upp för oss". Ja, detta skall förkunnas just i de heligas församling, inför det altare, som i mässan uppbär Kristi lekamen och blod. Det är just om vårt mottagande av nåden, om vårt liv i den dagliga bättringen, om vår gamla människas dödande och vår nya människas uppståndelse som det handlar.

Vår vaksamhet skall alltså ge sig tillkänna i medvetet avvisande av alla omtolkningar av den yttersta dagen och i ett likaså klart fasthållande av evangeliets uttalande, exklusivt individuella adress. Detta och endast detta, inget annat, är kristendom. I denna heliga, alvarliga medvetenhet måste vi också veta vad den rätta oljan är, vad som ger oss inträdet i bröllopsa-

len, vad som räddar oss från att lämnas i mörkret därutanför. Vaksamheten kan aldrig vila på aldrig så hektiska förberedelser, på en hemgjord religiositet, uppstofferad med domedagsspekulationer. Över hela jordens krets förkunnar mohammedanerna den yttersta dagen, den stora och fruktansvärda, men där skänks ingen nådens olja i lamporna, och den annalkande Domaren hälsas förvisso icke med ropet "Se brudgummen kommer!" Här finns ingen tro på nådens gåva, på trons förening med Kristus, på brudgummens gåva av rättfärdighetens skrud utan skrynkla och fläck till bruden. Så är nåden, den enda rätta, nödvändiga nåden, evangeliets gåva av Kristi för oss vunna, oss genom tron allena tillräknade rättfärdighet, den främmande rättfärdigheten. Inget annat kan övertäcka vår synd på den yttersta dagen. Inget annat kan omfattas av den frälsande tron och bära frukt i goda gärningar, i daglig helgelsekamp, i sann vaksamhet. Vi säger så härom:

- I. väntan på brudgummen är väntan på trons Kristus,
- II. väntan på brudgummen är en glädjeric, fruktbar väntan,
- III. väntan på brudgummen sker under nådemedlens bruk.

I. Väntan på brudgummen är väntan på trons Kristus.

Det hör till liknelsens natur, att bruden förblir onämnd, eftersom faktiskt ropet "Brudgummen kommer" gör de visa jungfrurna till bruden, gör brudgummen just till deras brudgum. All vår väntan på Kristus vilar på trons fulla och hela övertygelse, att Kristus med allt sitt, med sin eviga påskrättfärdighet, med sin makt över synden, döden och djävulen, är vår egendom. Denna förbindelse mellan mig och Kristus har stiftats av evangelium, ty "rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är och skrivet: 'den rättfärdige skall leva av tro'". (Rom. 1:17) Vår del av förbindelsen uppfylls genom att vi beskänker honom med vår synd och skuld, med alla våra bekymmer. Närmare kan ingen be-

kantskap vara, och därför är det ingen okänd, som vi väntar på.

II. Väntan på brudgummen är en glädjeric, fruktbar väntan.

Just genom att tron, tron allena, på Kristi rättfärdighet är grunden för min väntan är det uteslutet, att jag med egenrättfärdighetens bekännare inväntar Kristus med fruktan och bävan för ett ont möte, i osäkerhetens gnagande plåga. Visst kan sådant tyckas vara vaksamhet t.o.m. av högsta potens, en febrilt stegrad iakttagelse av själens rörelser och tillstånd. Den sanna väntan ser dock annorlunda ut. Den är en glädjeric väntan, som hela tiden vet: *"Min vän är min, och jag är hans"*. (Höga v. 2:16) I sin obesvärade glädje förmår denna tro att bära frukt i goda gärningar, i förtröstan, saktmod och tålmod, i det livets flöde, som predikotexten beskriver så: *"de åto och drucko, män tog sig hustrur, och hustrur gåvos åt män"*. Detta utsläcker inte tron genom sitt enahanda, utan tron helgar det.

III. Väntan på brudgummen sker under nådemedlens bruk.

Den tro, som vi nu omtalat, och som riktar sig mot Kristus, och som bär frukt i glädje och goda gärningar, måste ständigt, ständigt på nytt skapas och upprätthållas genom nådemedlens bruk. Så är predikstolen den plats, där mina öron och mitt hjärta får fyllas med Guds rättfärdighets tillsägelse, med försäkran om att Jesus Kristus är min herre och brudgum. Så är dopet, biktstolen, altaret de konkreta, individuella tillägnelsemedlen för samma nåd. Så är vårt kyrkorum, vår mässa, den plats, där man av Gud bereds för ett liv i väntan på den yttersta dagens ankomst, på brudgummens ankomst. När vi mässan med varandra sjunger *"Välsignad vare han, som kommer, i Herrens namn"*, ser vi bortom Herrens ankomst i bröd och vin den synliga ankomst, som mässan rustar oss för.

Amen.